

Forfatter: Udrag fra Varulven

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 121.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366254448/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Forbindelse dermed og maaskee kunde give os den rette Nøgle til Gaaden om den ulykkelige Varulve-Phantasi, er en anden Tildragelse, der i Beretningen om hiin Duel anføres som samtidig dermed. En fremmed frugtsommelig Dame af overordentlig Skjønhed, men i høi Grad berygtet, havde staaet i Forbindelse med hiin dræbte Vagabond og havde med ham draget mange unge Mennesker i Fordærvelse. Politiet var allerede blevet opmærksomt paa disse Mennesker. Nogle Dueller og Selvmord tilligemed adskillige ulykkelige Familiebegivenheder vare indtruffne, som de beskyldtes for at være Aarsag i. Dagen efter hiin Duel, var den fremmede Dame fundet dræbt i Skoven ved Fjorden, og ved et voldsomt Stød, som man troede.

Om vor Forstecandidat ogsaa har været skyldig i dette Drab, veed Ingen; men jeg formoder det nu næsten. Efter hvad jeg har hørt om hans Character, synes det mig tænkeligt, at det kan være skedd i en exalteret allerede halv afsindig Stemning efter Spillerens Drab og af en formeentlig ædel Bevæggrund. Aftenen førend hiin Duel skal han i sin Indignation over disse Menneskers Adfærd have yttret, at det var en Velgjerning mod Menneskeslægten at udrydde såge giftige Uhyrer. Kort efter var det, han kom her hjem og skulde holdt Bryllup, men faldt i hiin Nervesygdom, hvori hans Varulveraserie begyndte. Efter en saadan uhyre Forvildelse er netop denne Phantasi mig psykologisk forklarligst. At han desuagtet har havt Sjælstyrke nok ikke blot til at bevare sin gruelige Hemmelighed, men selv til at synes tilfreds og lykkelig, for ikke at dræbe sin Elskede med sin Sorg, see vi af den næste Sang:

»Jeg bærer et Bjerg paa Brystet;
Det Ingen i Verden sees.
Mit Smil har *hende* dog trostet;
Derfor jeg spøget og leer.

Kunde Atlas dandse og springe,
Hans Byrde blev fuldt saa svar –
Men Pleiadernes Graad blev ringe:
Han ene sin Verden bar.»

Forestillingen om Atlasbyrden gaaer ogsaa tragisk gennem den følgende Sang, tilligemed den smertelige Overbeviisning, at selv den